

Gilbert Achcar: Det libyska upproret mellan Gaddafis hammare, NATO:s stöd och vänsterns förvirring: resultat och framtidsutsikter

[Artikel från 23 april 2011, bl a på www.internationalviewpoint.org.]

Det har gått mer än en månad sedan den NATO-ledda koalitionen inledde sin militära intervention i Libyen. Den startade sedan FN:s Säkerhetsråd den 17 mars hade antagit resolution 1973 och godkänt en flygförbudszon över landet såväl som ”alla nödvändiga åtgärder” för att ”skydda civila och områden med civilbefolkning”.

Resolutionen och den efterföljande militära interventionen hade enträget begärts av källor anknutna till det libyska upproret, som började få fart i mitten av februari inspirerat av att det egyptiska upproret hade lyckats störta Hosni Mubarak. Utöver den stora massa opolitiska människor som fullt förståeligt var trötta efter mer än 40 års styre av en alltmer psykopatisk diktator, så samlade upproret samma blandning av politiska krafter som är aktiva i de flesta andra uppror i Nordafrika och Mellanöstern: det vill säga liberala demokrater, olika islamistiska strömningar, från återhållsamma till extremistiska, tidigare medlemmar i regimen (i Tunisien tog till och med armén ställning för demonstranterna) och vänsterorienterade grupper och personer – troligen även i Libyen.¹

Från första dagen utsatte styrkor lojala mot Gaddafis styrande familj massupproret för ett blodigare förtryck än vad som hade drabbat någon av de massprotester mot andra arabiska tyranner som hade utvecklats sedan början av året. Även om några få ämbetsmän och militära styrkor anslöt sig till de upproriska, så hade regimen i Tripoli två stora fördelar mot upproret. Gaddafi, hans söner och hans kompisar kontrollerade de välbeväpnade brigaderna och flygvapnet, och även de stora mängder pengar och guld som fanns tillgängliga i Libyens statskassa. För att uppväga upprorets inledande påverkan på deras militära förmåga anlät de i stor skala legoknektar från fattiga afrikanska länder (enligt en del källor² genomfördes denna rekrytering med hjälp av en israelisk firma³ för 200 dollar per styck per dag,⁴ varav bara hälften betalas ut till legosoldaten). De använde också både våld och pengar för att försöka skapa intryck av masstöd för diktaturen (flyktingar från Tripoli i Tunisien, där jag nyligen har varit, bekräftar att de erbjöds pengar för att demonstrera på gatorna till stöd för Gaddafi).

Den 22 februari, två dagar efter att hans son Saif hade varnat demonstranterna att Libyen inte är Tunisien eller Egypten – och menade att Gaddafi-familjen inte skulle lämna ifrån sig makten under politiska påtryckningar – och hotade dem med inbördeskrig, höll Muammar al-Gaddafi ett av senare historiska tiders mest fruktansvärda tal, vars ton och språkbruk (i synnerhet beskrivningen av sina motståndare som råttor och insekter) ledde tanken till 1930-talet (endast en delvis och ungefärlig översättning av talet finns tillgänglig på engelska).⁵ Den libyske tyrannen frammanade tidigare händelser som han tänkte efterlikna, bland annat massakern på Himmelska fridens torg 1989 och massakern i Fallujah 2004. Han frammanade också Israels angrepp på Gaza 2008-2009, en liknelse som han upprepade den 7 mars i en intervju med en fransk satellitkanal.⁶ Och i ytterligare ett tal den 17 mars, samma dag som Säkerhetsrådet antog resolution 1973, jämförde han sitt angrepp mot Benghazi med den spanske diktatorn Francos angrepp på Madrid, och sa att han litade på att det skulle uppstå en ”femte kolonn” bland stadens befolkning för att hjälpa honom att ”befria” staden.

1 Sista gången det fanns tecken på en organiserad vänster i Libyen var, så vitt jag känner till, i början av 1970-talet när det kom nyheter om förtryck mot en trotskistisk grupp där.

2 <http://mondoweiss.net/2011/03/repor...>

3 <http://www.presstv.ir/detail/167814.html>

4 <http://www.presstv.ir/detail/167861.html>

5 <https://docs.google.com/document/d/...>

6 Se på ESSF: [Gadhafi: Crackdown on Libya revolt is like Israel's war on Hamas in Gaza](#).

Regimens styrkor hade då börjat samlas i utkanten av Benghazi för att inleda sin offensiv mot staden, och den påbörjades den 19 mars.⁷

Inför Gaddafitruppens överväldigande militära överlägsenhet hade upprorsmakarna under flera dagar bett om internationellt skydd, i synnerhet en flygförbudszon för att hindra Gaddafi från att använda sitt flygvapen. Vid sitt första möte den 5 mars antog Nationella övergångsrådet⁸ ett grundningsdokument⁹ som slutade så här:

Slutligen, även om maktförhållandena är ojämna mellan de försvarslösa demonstranterna och den tyranniska regimens legoknektar och privata bataljoner, så kommer vi att lita till folkets önskan om en fri och värdig tillvaro. Dessutom ber vi det internationella samfundet att fullgöra sin plikt att skydda det libyska folket från fortsatta folkmord och brott mot mänskligheten, utan någon direkt militär intervention på libysk mark.

En vecka senare, den 12 mars, fick denna begäran stöd av Arabförbundet. Två stater av 21 biföll den inte – Algeriet och Syrien (Libyen fanns inte representerad).¹⁰ För arabregimerna, inklusive de allra mest reaktionära regimerna som samlas i Gulf Cooperation Council,^{*} var detta ett billigt sätt att tillfredsställa den arabiska allmänna opinionen som oroade sig för hur det skulle gå för det libyska upproret, samtidigt som regimerna själva var sysselsatta med att kuva eller förebygga uppror hemma. Med tanke på att Arabförbundets sekreterare Amr Moussa kandiderar till posten som president i Egypten efter Mubarak, såg han det som ännu ett sätt att påstå sig vara på folkets sida efter sitt opportunistiska framträdande bland demonstranterna på Tahrirtorget i Kairo.

Begäran fick sedan stöd av viktiga militärmakter i väst, i synnerhet de tre permanenta medlemmarna i FN:s Säkerhetsråd. För västmakterna handlade det om flera överväganden: de möjligen nedriga oljerelaterade ekonomiska konsekvenser som en omfattande massaker i Libyen skulle kunna få, och vilka jag har pekat på vid flera tillfällen,¹¹ farhågor för att ”en massaker skulle driva tusentals fler flyktingar över gränsen från Libyen”, som Barack Obama uttryckte det i sitt tal den 28 mars,¹² och förvisso det moraliska ansvaret och ideologiska belastningen att bli anklagad för att inte ha räddat en hotad befolkning när den bad om hjälp, samtidigt som man tidigare under förevändning att hjälpa befolkningarna hade invaderat länder där ingen sådan begäran hade gjorts.

För samma makter var det också ett (politiskt billigt men finansiellt ganska kostsamt) sätt att försöka visa att de stod sida vid sida med de folkliga demokratiska strävandena i arabvärlden, i hopp om att det skulle få folk att glömma deras verkliga meritlista: årtal av stöd till de arabiska enväldena, inklusive Gaddafis. Särskilt Washington ville skyla över det faktum att de in i det sista stödde Mubarak och sedan chefen för hans säkerhetstjänst. Och Paris ville dölja sin politiskt katastrofala hjälp till diktatorn Ben Ali under dennes inledande försök att kväva upproret i Tunisien, innan det nådde sin imponerande storlek. Interventionen var dessutom ett sätt att avleda uppmärksamheten från den dubbelmoral som USA och deras allierade fortsätter att uppvisa, i synnerhet deras mycket milda kritik – om inte till och med välvilliga inställning – mot förtrycket av massupproren i USA:s besittningar vid Persiska viken, såsom Bahrain. För Nicolas Sarkozy var det ovanpå allt ett sätt att

7 <http://www.bbc.co.uk/news/world-afr...>

8 <http://ntclibya.org/english/>

9 <http://ntclibya.org/english/foundin...>

10 En engelsk kommentar om detta möte hävdade att bara 11 av förbundets medlemmar var närvarande och deltog i omröstningen. Man blandar dock samman att vara representerad av en utrikesminister med att alls vara representerad. Alla stater utom Libyen företrädde på mötet antingen av sin utrikesminister eller någon på lägre nivå (ambassadörer eller liknande). Det är för övrigt intressant att notera att de regimvänliga demonstrationerna i Syrien och Libyen ropar en liknande paroll: ”Gud, Libyen, Muammar och ingen annan” i det ena landet, ”Gud, Syrien, Bashar och ingen annan” i det andra.

* **Gulf Cooperation Council (GCC)** är ett politiskt och ekonomiskt förbund mellan de arabiska staterna vid Persiska viken: Bahrain, Saudiarabien, Oman, Kuwait och Förenade Arabemiraten – öa.

11 <http://www.zcommunications.org/zspa...>

12 Se på ESSF: [Barack Obama's Libya Speech and the Tasks of Anti-Imperialists.](#)

säkra sig en betydande del av oljekontrakten i Libyen efter Gaddafi¹³ på bekostnad av Frankrikes konkurrenter. Och för David Cameron, Silvio Berlusconi och deras likar var deras inställning ett svar på Frankrikes försök att tränga sig in på deras redan betydande intressen i Libyen.

Oavsett skälen så fanns det den 19 mars – efter att Säkerhetsrådets resolutions order om eld upphör *de facto* hade avvisats av den libyska regimen – inga andra alternativ att välja mellan än, å ena sidan, att Gaddafis trupper ockuperade Benghazi till ett fruktansvärt mänskligt pris, och å den andra att NATO-makterna ingrep för att förhindra detta – till ett på kort sikt säkerligen mindre högt mänskligt pris, men uppenbar osäkerhet vad gäller framtiden. Det fanns inget annat realistiskt tredje och bättre scenario: en intervention av enbart arabstaterna, som en del personer har förespråkade, hade säkert inte blivit något bättre och mindre dödligt alternativ (alla arabstater är beroende av väst och/eller odemokratiska i olika hög grad, inklusive det militärstyrda Egypten), och resten var bara önsketänkande. Om Gaddafi hade krossat upproret med ett blodbad så skulle den kontrarevolutionära effekten i hela regionen otvivelaktigt ha blivit fruktansvärd. Det var nödvändigt att hindra honom från att göra det: ett typexempel där man måste gå med på ett ”mindre ont” mot ett värre.

Under dessa förhållanden var och är den avgörande frågan att inte falla offer för illusioner om vad ett ”ont” om än för tillfället mindre farligt ont är (ett skäl till detta var förbehållet att interventionen inte förvandlades till en markinvasion). Sådana illusioner har tyvärr uppstått inom den upproriska befolkningen i Benghazi, vilket visar sig i av att det har synts västflaggor, speciellt franska flaggor, och västvänliga affischtavlor. Leo Trotskij beskrev det en gång mycket träffande:

Som det sades redan för längesedan kan rent praktiska överenskommelser, sådana som inte på minsta sätt binder upp oss och inte förpliktigar oss till någonting politiskt, träffas med djävulen själv om det i ett visst ögonblick är till vår fördel. Men det vore absurt att i sådana fall kräva att djävulen i allmänhet skulle konvertera till kristendomen, och inte använda sina horn mot arbetarna och bönderna utan bara för fromma gärningar. Att sätta upp sådana villkor är i själva verket att agera som djävulens advokat, och bönfälla honom att låta oss bli hans gudfäder. (Trotskij, Tredje internationalen efter Lenin, Farsta: Rättviseböcker, 2010, s 121.)

Det var innebörden i mitt första bidrag i denna fråga den 19 mars.¹⁴ Jag sa att vi inte kan vara mot den begäran om flygförbudszon som de libyska upprorsmakarna gjorde, eller att den inledningsvis tillämpades. Jag sa aldrig att vi skulle *stöda* den, och än mindre stöda en intervention från västmakterna, som många inom vänstern misstolkade mig att ha sagt – vissa i kamratlig god tro, andra på det typiska sätt som, om de hade makten, skulle skicka alla som inte tyckte som de till Gulag. Samtidigt fördömde jag de intervenerande makternas hyckleri, och varnade mot alla illusioner om deras avsikter, och förespråkade högsta vaksamhet när man bevakade deras aktioner, och att gå mot varje överträdelse över det officiella mandatet att skydda civilbefolkningen.¹⁵

Sex dagar senare, i ett andra bidrag i denna fråga daterat 25 mars,¹⁶ där jag diskuterade med de som hade kritiserat eller angripit min ståndpunkt, skrev jag att ”vi ska definitivt kräva att bombningarna upphör när Gaddafis flygresurser har neutraliserats”, och tillade att:

vi ska gå mot att NATO omvandlar sig till en fullvärdig deltagare på marknaden utöver de första slag mot Gaddafis pansar som krävdes för bromsa hans truppoffensiv mot rebellstäderna i väst – till och med om upprorsmakarna skulle uppmana NATO att delta eller välkomna det... Vi borde tvärtom kräva att man så snabbt som möjligt öppet och i massiv skala levererar vapen till

¹³ <http://www.france24.com/en/20110407...>

¹⁴ Se *Vad händer i Libyen?* på marxistarkiv.se.

¹⁵ Den som läser mina uttalanden utan de förvrängande glasögon som anstår den djupt inrotade sekteristiska tradition som tyvärr fortfarande präglar den radikala vänstern, kan inte undgå att se den kvalitativa skillnaden mellan min hållning och den som min vän Juan Cole (med vilken jag tidigare har haft en offentlig meningsmotsättning om Irak) gav uttryck för den 27 mars – för att inte tala om den mycket löjligare sammanblandningen mellan min inställning och den som intas av imperialismens ”liberala” anhängare.

¹⁶ Se *Libyen – en befogad och nödvändig diskussion ur ett anti-imperialistiskt perspektiv*, på marxistarkiv.se.

upprorsmakarna så att de inte längre behöver direkt utländskt militärt stöd.

Viktiga anti-imperialistiska krafter i arabvärlden intog en ståndpunkt som liknade den uppfattning jag uttryckte den 19 mars, och la skulden på Gaddafi och varnade för västmakternas styrkor utan att fördöma flygförbudszonen eller kalla till demonstrationer mot västs intervention: från den libanesiske Hizbollah-ledaren Nasrallah i hans tal den 19 mars,¹⁷ till det libanesiska kommunistpartiet,¹⁸ till Folkfronten för Palestinas befrielse,¹⁹ till Annahj Addimocrati, den främsta organisationen inom den radikala vänstern i Marocko²⁰ – för att inte tala om det muslimska brödrskapet i Egypten (och dess systemorganisationer, inklusive det palestinska Hamas), som jag tvekar att klassificera som ”anti-imperialister”. Den egyptiska organisationen Revolutionära socialister – som är anslutna till den internationella strömning vars mest framstående medlem är det brittiska Socialist Workers Party – förde inte fram något mer specifikt än det diffusa ”Nej till utländsk inblandning”, utöver den kritik mot imperialisternas planer som är gemensam för alla. De anklagade Säkerhetsrådet för att det inte hade levererat vapen till rebellerna tidigare. Den enda vänsterorganisation i arabvärlden som krävde ”omedelbart stopp” för den militära interventionen är såvitt jag vet Tunisiens tidigare pro-albanska Arbetarnas kommunistiska parti.²¹ De uppmanade också ”alla anti-imperialistiska krafter i den arabiska och islamska regionen och hela världen att agera och uppmana alla folk i världen att marschera och demonstrera och föra all sorts kamp för att stoppa interventionen.”

En jämförelse mellan denna senare uppmaning och det faktum att det inte någonstans i världen hölls massprotester mot västmakternas intervention i Libyen, trots att flera grupper och personer inom vänstern i väst avvisade flygförbudszonen och uppmanade till mobiliseringar för att hindra västmakternas intervention, är talande. Av alla de militära aktioner som västmakterna har genomfört på senare år, så är den militära interventionen i Libyen den som har utlöst minst massprotester. Och det enda som en del grupper inom vänstern i väst lyckades göra med sitt reflexmässiga motstånd mot flygförbudszonen var att de förlorade en värdefull möjlighet att göra sig hörda bland de breda arabiska massorna. Under alla de folkliga mobiliseringar som sedan den 17 mars har ägt rum i arabvärlden så har det uttryckts och uppvisats ett omfattande stöd till det libyska upproret, men knappast några krav på att västmakternas intervention ska upphöra.

Om ovan nämnda vänstergrupper i väst, som strider i odjurets buk, inte hade reagerat med betingade politiska reflexer utan istället hade uttryckt sin förståelse för de libyska upprorsmakarnas inställning och givit Gaddafi skulden för att ha ställt dem inför ett sådant dilemma, samtidigt som de energiskt varnade det libyska folket och andra folk i arabregionen för alla illusioner om imperialistmakternas planer, och krävt vapenleveranser till upprorsmakarna så att de kan besegra Gaddafi av egen styrka, då hade de kunnat få mycket större inflytande. En sådan inställning skulle ha skaffat vänstern mycket mer sympati både bland araber och internationellt.²²

I mitt senaste bidrag den 31 mars,²³ konstaterade jag att den hotande massakern i Benghazi hade avvärjts, Gaddafis flygvapen hade gjorts helt obrukbart och hans styrkor var klart försvagade, även om de fortfarande har ett klart övertag över upprorsmakarna. Jag fördömde därför NATO:s plan att fortsätta sin direkta intervention i tre månader, med Säkerhetsrådets resolution och Gaddafitrup-

17 <http://www.zcommunications.org/nasr...>

18 <http://test1.lcparty.org/>

19 <http://www.pflp.ps/arabic/news.php?...>

20 <http://www.annahjaddimocrati.org/>

21 <http://www.albadil.org/spip.php?art...>

22 Den 29 mars publicerade Lance Selfa en kamratlig diskussion om min ståndpunkt på socialistworker.org, och han avslutar den med att hävda att ”oavsett hur impopulär en ståndpunkt verkar vara idag, så har vänstern rätt när den går mot FN:s flygförbudszon över Libyen och västmakternas militära intervention.” Det är förvisso en impopulär ståndpunkt, men problemet är att den var felaktig, och den del av vänstern som han syftar på behövde i detta fall inte inta en impopulär ståndpunkt. I alla de fall där det är motiverat är jag helt och hållet för att även inta impopulära ståndpunkter när de är riktiga, men i detta fall var det definitivt inte det.

23 [Barack Obama's Libya Speech and the Tasks of Anti-Imperialists.](#)

pernas militära överlägsenhet som förevändning, och betonade att

*ett sätt för de hycklande västregeringarna – som alltsedan vapenembargot mot Libyen hävdades 2004 och Gaddafi blev en förebild har sålt massor av vapen till honom – att göra slut på denna överlägsenhet och i enlighet med det libyska folkets rätt till självbestämmande göra det möjligt för upproret att segra, vore att leverera vapen till upproret... Nu när flygförbudszonen har införts på NATO:s typiska hårdhänta sätt, och Gaddafitruppernas förmåga att hota civilbefolkningen med omfattande massakrer har försvagats avsevärt, så borde vi rikta in våra kampanjer på två viktiga oskiljbara krav till den NATO-ledda koalitionen: Upphör med bombningarna! Leverera vapen till upprorsmakarna!
Att koppla samman de två kraven är vårt sätt att konkret visa att vi bryr oss om det libyska folkets uppror mot sin tyrann mycket mer än de som förnekar dem vapen på samma gång som de vill tvinga sitt förmyndarskap på deras rörelse.*

På en debattsida som publicerades av den franska dagstidningen *Le Monde* den 12 april,²⁴ erkände ordföranden för det tillfälliga Nationella rådet eller övergångsrådet som leder upproret i Libyen, Mustafa Abdul Jalil,²⁵ en sak som oberoende observatörer på marken redan hade bekräftat, nämligen att ”om inte Libyen hade räddats av de franska planen som räddade Benghazi från det blodbad som diktatorn lovade staden, och om det internationella samfundet under ledning av herr Sarkozy och hans allierade inte hade gjort sin intervention”, så skulle det ha fallit under Gaddafis järnhäl. Men han tillade:

Vi ber inte att någon ska föra kriget i vårt ställe. Vi kräver inte att utländska soldater ska komma och stoppa fienden. Vi förväntar oss inte att Libyens vänner ska befria landet åt oss. Vi ber om tid och medel att bilda en styrka som kommer att kunna stå upp mot diktatorns legoknektar och pretoriangarde* och sedan befria våra städer. Om inte det internationella samfundet ändrar inställning så måste det fortsätta att hjälpa oss, inte bara med flygplan utan också i form av utrustning och vapen. Ge oss medel för att befria oss själva så kommer vi att förvåna världen: Gaddafi är bara stark på grund att vår kamp är så ung och inledningsvis så svag. Han är en papperstiger, vänta bara och se.

Gaddafis trupper har antagit en ny stridstaktik och placerar ut sig i städer nära civila och använder lätta fordon när de förflyttar sig. Genom sin överlägsenhet vad gäller vapen har de ändå en klar fördel över upprorsmakarna, vilket nyligen beskrevs och analyserades bra av C J Chivers i *New York Times* (20 april).²⁶ Under dessa förhållanden kan de bara besegras med hjälp av angrepp från långt avstånd (inklusive drönare) till mycket stora kostnader i människoliv och materiell förstörelse av Libyen – om de överhuvudtaget går att besegra på detta sätt. Det är ytterligare en anledning till varför utländska militärangrepp bör ersättas av vapenleveranser till upprorsmakarna så att de kan befria sitt eget land, som de inte har slutat hävda att de vill och kan.

De skäl som Chivers förde fram för att förklara de flesta västmakters, i synnerhet USA-regeringens, stora ovilja att förse upprorsmakarna med medel som skulle göra det möjligt för dem att segra är av samma hycklande art som påståendet att dessa makters intervention i första hand motiverades av humanitära överväganden. Nämda skäl är 1) att de ”olagliga” upprorsmakarna skulle kunna bryta mot internationella regler och till och med begå krigsbrott, och 2) att vapen som levereras till dem skulle kunna hamna på den ”svarta marknaden” och i händerna på terrorister. Chivers avslutar sitt verk med att säga: ”Att se de libyska rebellerna gå ut i strid är att se unga män som kräver frihet gå framåt mot en blodig ojämlik kamp, och ofta till sin död. Men att beväpna dem är att ta andra risker, varav en del skulle kunna kvarstå i flera år.” Det slog inte Chivers, eller så brydde han sig inte om att nämna det, att 1) samma västmakter som ingriper militärt i Libyen regelbundet bryter mot

²⁴ <http://www.lemonde.fr/idees/article...>

²⁵ <http://en.wikipedia.org/wiki/Mustaf...>

* **Pretoriangardet** var de romerska kejsarnas livvaktstyrka – öa.

²⁶ <http://www.nytimes.com/2011/04/21/w...>

krigets lagar och begår krigsbrott i en skala som inte bara får de libyska upprorsmakarnas möjliga brott utan till och med den libyska diktaturens brott att verka obetydliga, och 2) att samma makter inte hade några som helst betänkligheter att sälja vapen till alla möjliga blodiga tyranner, många av dem specialister på statlig eller statsunderstödd terrorism, inklusive givetvis Gaddafi själv.

I ett verk som nyligen publicerades (uppenbarligen feldaterat till 11 mars) på SIPRI:s webbplats,²⁷ förklarade Pieter Wezeman mycket bra hur ”länder som en gång i tiden stödde överste Muammar Gaddafis regim under de nuvarande militära flyganfallen mot libyska trupper – som sanktionerats av FN – angriper trupper som de för bara några veckor sedan sålde och levererade vapen till.” Men hyckleriet kan inte dölja den grundläggande orsaken till västmakternas ovilja att beväpna upprorsmakarna: de litar inte på Nationella övergångsrådet, de har ingen tilltro till dess förmåga att kontrollera massupproret, och litar inte på att en framtida demokratiskt vald libysk regering skulle vara lojal mot deras intressen. Själva det faktum att många av upprorets förebilder på plats i Libyen har uttryckt hård kritik mot NATO istället för att uppvisa den underdåniga tacksamhet som alliansen förväntade sig från dem är en viktig signal som huvudstäderna i väst inte har kunnat undgå att lägga märke till.

Slutligen delar västmakterna alltmer Israels oro över Syrien,²⁸ och en del av dem ångrar nog att de inte lät Gaddafi kväva upproret och ha kvar sin roll som en värdefull allierad i deras ”krig mot terrorism” och deras terroristiska krig mot invandrare. I en övertygande artikel i *Le Monde* från 14 april,²⁹ kritiserade Jean-François Bayart starkt det hemliga samförståndet mellan de europeiska staterna, under ledning av Italien, och Gaddafi i det smutsiga, brottsliga förtrycket av invandringen från Afrikas kust till Europa (inklusive de italienska öarna i Medelhavet). Han pekade på det faktum att NATO inte angriper Gaddafis flotta av rädsla för att förstöra det som han passande nog kallade ”branschfolkets verktyg mot invandringen”!

Det enda sätt som NATO-makter som Frankrike och Storbritannien kan tänka sig (begränsade) leveranser av vapen till de libyska upprorsmakarna är under strikt kontroll av ”rådgivare” som de skickar på plats – för att rekognoscera för en framtida truppinvasion på marken (påståendet att dessa rådgivare behövs är bara en förevändning som inte ens bekräftas av upprorsmakarna själva). Att dessa NATO-makter förbereder en invasion visar sig i det faktum att de vägrar leverera de vapen och den utrustning som upprorsmakarna behöver för att besegra Gaddafis trupper, och på så sätt gör det möjligt för den sistnämnde att rycka fram så långt att de libyska upprorsmakarna kan känna sig tvingade att begära ett ingripande på marken som de hittills med rätta och bestämt har avvisat. En första seger för denna samvetslösa manöver är att upprorsmakarna i Misratah har börjat misströsta om NATO:s förmåga att stoppa Gaddafistyrkornas framryckning från luften och havet, och har bett om intervention på marken.

Antikrigsrörelsen och den anti-imperialistiska rörelsen över hela världen borde mobilisera till stöd för det libyska upproret, liksom för alla de andra upproren i Nordafrika och Mellanöstern, och på effektivast möjliga sätt fördöma imperialistmakternas planer genom att visa vilka som är den folkliga kampens verkliga anhängare.³⁰

27 <http://www.sipri.org/media/newslett...>

28 <http://www.latimes.com/news/nationw...>

29 <http://www.lemonde.fr/idees/article...>

30 Jag avslutade min artikel från 25 mars genom att hävda: ”Man kan med säkerhet slå vad om att den nuvarande interventionen i Libyen kommer att visa sig vara ytterst besvärande för imperialistmakterna i framtiden. Som de delar av USA:s etablissemang som gick mot landets intervention med rätta varnade för: nästa gång Israels flygvapen bombar någon av sina grannar, vare sig det är Gaza eller Libanon kommer folk att kräva en flygförbudszon.” Vissa trodde att de i detta citat hade fått ett bra tillfälle ta hem en poäng mot mig. En av dem frågade med stark ironi varför ingen hade krävt en flygförbudszon vid Israels invasion av Libanon 2006 och angreppet mot Gaza 2008-2009? Tja, faktum är att Arabförbundet för två veckor sedan, den 10 april, för första gången någonsin krävde att Säkerhetsrådet skulle överväga att införa en flygförbudszon för Israels flygvapen över Gaza, när det såg ut som om Israel skulle inleda nya större bombningar mot landremsan. Förbundets åtgärd hyllades både av den palestinska

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

---

myndigheten och Hamas' regering i Gaza och av propalestinska grupper världen över, medan den möttes av irriterade och oroade reaktioner från israeliska och pro-israeliska källor.